

Persoonlijk verhaal van een netwerkpleegouder

“Ik besepte dat hij al een week bij ons logeerde en eigenlijk de weekeinden daaraan voorafgaand ook.” Meestal kiezen mensen er bewust voor om pleegouder te worden en soms gaat het ook heel anders en rolt iemand als het ware in een gezin: lees hier het persoonlijke verhaal van een pleegouder.

Pleegouder

Daar sta je dan op een woensdagavond en word je door je kind de vraag gesteld of zijn vriend wat langer mag blijven logeren. Na het fronsen van de wenkbrauwen beseft je opeens dat hij al ruim een week bij je logeert en de vorige weekenden er eigenlijk ook standaard was en nooit aanstalten maakte om naar huis te gaan. Je informeert toch maar eens wat de achtergrond is en dan krijg je pas te horen dat het thuis bij hem eigenlijk helemaal niet zo lekker loopt.

Ja en dan, dan ben je voor je het weet netwerkpleegouder. Je informeert eens om je heen, maar loopt toch snel tegen allerlei zaken aan die je niet had verwacht. Het beseft dat je gastvrijheid niet vrijblijvend is, dringt al snel door. Een netwerk die pleegouders en professionals kent, helpt in het begin gelukkig wel even, maar het ontbreekt aan een vast aanspreekpunt.

Toch maar naar een bijeenkomst over pleegouderschap. Daar kom je al snel tot de conclusie dat je feitelijk 10 stappen vooruit bent op de rest. Niets oriënteren of je iets wel wil, de vriend van je kind woont immers al drie weken bij je. De hele procedure is geënt op een bewuste keuze om pleegouder te worden, niet om het al te zijn.

Dat levert nogal wat problemen op, want los van het feit dat er geen enkele aanspraak is op een financiële vergoeding, wat overigens het minste probleem is, heb je opeens geen idee meer hoe je moet omgaan met dagelijkse dingen die je voor je eigen kind gewoon regelt. Abonnement op de sportschool, zakgeld en huisregels zijn allemaal nog zaken die relatief gemakkelijk in te bedden zijn.

Maar wat als er door je ‘informele pleegzoon’ gevraagd wordt om mee te gaan naar de beroepenmarkt op school. Je voelt aan alles dat het wringt, maar wil hem niet in de steek laten. Dat gevoel kent hij namelijk maar al te goed en is de basis waarom hij bij je inwoont. Natuurlijk maak je tijd maar op school aangekomen sta je er wat verlaten bij. Ook daar beseft je dat de omgeving geen idee heeft. “Deze avond is toch niet voor jouw zoon die hier op school zit?” is de eerste vraag die je te verwerken krijgt. “Hmm, ik ben mee met de zoon van een kennis want die kon vanavond niet “ breng je stamelend uit. Daarna word je voorgesteld aan de mentor die weliswaar toegeeft dat hij blij is dat je er bent, maar ook direct aangeeft dat een gesprek er niet in zit. De school mag namelijk niet zomaar met derden spreken. Euh derden?! Ondertussen zijn we drie maanden verder. Hoezo derden, we behandelen hem als ons eigen kind maar hebben formeel niets te zeggen.

Verder in de zoektocht dan maar. Gesprek met de gemeente is nagenoeg hetzelfde als met de school. “Sorry u bent niet de ouder” is het antwoord door een jongedame. Het blijkt, ondanks de ervaring die je als gezin al hebt, lastig om zaken af te stemmen. Mijn pleegzoon is de afgelopen jaren al van instantie naar instantie gegaan en het is er niet beter op geworden. Wij vinden het dan ook spijtig dat het zo loopt. Maatwerk bleek bij hem lastig te geven. Het belangrijkste voor hem was dat hij op een veilige plek thuis kon zijn. We hebben hem dat kunnen bieden op het moment dat hij dat nodig had.

Dit waren een aantal onderwerpen waar we tegenaan liepen. Andere zijn: roken, drinken, uitgaan, logeren bij anderen en discussies. Ga daar maar eens fatsoenlijk mee om. En hoe moet je dat doen? Het ontbreekt soms aan een toegankelijke back-up is onze mening; een vraagbaak voor de simpele zaken en de moeilijke aangelegenheden. Hoewel het allemaal zaken zijn waarover je met je eigen

kinderen ook te maken hebt, blijft pleegzorg toch een andere tak van sport. Met name vanwege het ontbreken van een gezamenlijke geschiedenis.

En dan de vraag, had je er dan niet aan moeten beginnen? Ons antwoord daarop "zeker wel"! Sommige dingen komen op je pad. Niet eerst uitgebreid nadenken maar direct handelen is hulp verlenen. Ervaren dat de aloude principes van de 3x R's, gecombineerd met wat liefde en aandacht en verder meedraaien in een 'gewoon gezin' een kind rust kunnen bieden, maskers laat verdwijnen en ruimte geeft voor bijvoorbeeld concentratie op schoolwerk zijn helpend. Die grote rugzak konden we niet overnemen, maar we maakten hem sterker voor de toekomst. Wat ons betreft verdienen netwerkpleeggezinnen dezelfde professionele ondersteuning en begeleiding als de reguliere pleegzorg, immers de opvang en ondersteuning van een pleegkind is in beide gevallen gelijk.